Hans-Jörg Ronsdorf

ക്രൂശിനു നമ്മോട്
എന്തു ബന്ധം

ലളിതം.
വ്യക്തം.

യേശു എന്തിനു മരിക്കേണ്ടിവന്നു?

യേശു എന്തിനു മരിക്കേണ്ടിവന്നു?

ക്രൂശിനു നമ്മോട് എന്തു ബന്ധം

Hans-Jörg Ronsdorf

1-൦൦ പതിപ്പ് (ജർമ്മൻ പതിപ്പ്), 2026 ഒക്ടോബർ, Sulzberg
എല്ലാ അവകാശങ്ങളും നിക്ഷിപ്തം
പുറംചട്ട രൂപകല്പന: Christine Ronsdorf
ബൈബിൾവചനങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമായി ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു
ഓർഡർ, ചോദ്യങ്ങൾ, ബന്ധപ്പെടാൻ: hj-ronsdorf@t-online.de

എന്നാൽ നാം പാപികളായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ക്രിസ്തു **നമുക്കുവേണ്ടി** മരിച്ചതിനാൽ ദൈവം നമ്മോടുള്ള തന്റെ സ്നേഹം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

റോമർ 5:8

ഈ ചെറിയ പുസ്തകം ഒരൊറ്റ ചോദ്യം അന്വേഷിക്കുന്നു: രണ്ടായിരം വർഷം മുമ്പുള്ള ഒരു മനുഷ്യന്റെ മരണം ഇന്ന് എന്നെ എങ്ങനെ സഹായിക്കും? സഭയുമായി വലിയ ബന്ധമില്ലാത്ത വായനക്കാർക്കുവേണ്ടിയാണ് ഇത് എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. പടിപടിയായി, ലളിതമായ വാക്കുകളിൽ.

ഉള്ളടക്കം

1 ഒരു ലളിതമായ ചോദ്യം 6
2 നമുക്ക് എന്താണ് കുഴപ്പം 8
3 ദൈവം യഥാർത്ഥത്തിൽ എങ്ങനെയുള്ളവൻ 12
4 എന്തിനു രക്തം? 15
5 യേശു തന്നെ പറഞ്ഞത് 18
6 കടുപ്പമുള്ള മൂന്നു വാക്യങ്ങൾ 21
7 അവന്റെ മരണം നമ്മെ എങ്ങനെ രക്ഷിക്കുന്നു 25
8 ഈസ്റ്റർ എന്തുകൊണ്ട് ഇതിന്റെ ഭാഗമാണ് 30
9 സന്തോഷവാർത്ത 33

1 ഒരു ലളിതമായ ചോദ്യം

രണ്ടായിരം വർഷം മുമ്പ് ഒരു മനുഷ്യൻ വധിക്കപ്പെട്ടു. പട്ടണത്തിനു പുറത്ത്, നഗരമതിലുകൾക്കു വെളിയിൽ. ഒരു മരത്തടിയിൽ, മരംകൊണ്ടുള്ള ഒരു ക്രൂശിൽ. അക്രമം കണ്ടുശീലിച്ച കൗതുകക്കാരായ കാഴ്ചക്കാരുടെ മുമ്പിൽ. അക്കാലത്ത് അനേകർ ഇങ്ങനെ മരിച്ചു. റോമാക്കാർ ആയിരക്കണക്കിനു പേരെ കൊന്നു, അനേകരെ ക്രൂശിച്ചു. അർത്ഥമില്ലാത്ത മരണങ്ങൾ.

ഈ ഒരു മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇന്നും ഒരു വിചിത്രമായ വാക്യം പറയുന്നു. അവൻ നമുക്കുവേണ്ടി മരിച്ചു എന്ന്. നമുക്കുവേണ്ടി എന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്ത്? ഈ ഒരു മരണത്തിന് എന്താണ് വ്യത്യാസം?

മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി മരിക്കുന്ന മനുഷ്യർ ഉണ്ടായിരുന്നു, ഇന്നുമുണ്ട്. ഈ വിധത്തിൽ മാത്രമേ മറ്റുള്ളവരെ മരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാൻ കഴിയൂ എങ്കിൽ. മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി സ്വയം ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിലും വലുതായി ഒന്നും ഒരാൾക്കു ചെയ്യാനില്ല. അവർ ജീവിക്കേണ്ടതിന്.

പണ്ട്, പ്രതിരോധകുത്തിവയ്പുകൾ ഇല്ലാതിരുന്ന കാലത്ത്, കുട്ടികൾ ഡിഫ്തീരിയ ബാധിച്ചു ശ്വാസംമുട്ടി മരിച്ചിരുന്നു. കട്ടിയുള്ള ഒരു പാട അവരുടെ തൊണ്ട അടച്ചുകളഞ്ഞു. ചിലപ്പോൾ ഒരു വഴി മാത്രമേ ഫലിച്ചുള്ളൂ. ഡോക്ടർ ഒരു ചെറിയ കുഴൽ കടത്തി, സ്വന്തം വായ്കൊണ്ട് ആ പാട വലിച്ചെടുത്തു. കുഞ്ഞിനു വീണ്ടും ശ്വാസം കിട്ടി. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ രോഗം ഡോക്ടറുടെ ഉള്ളിലായി. ചില ഡോക്ടർമാർ അതുമൂലം മരിച്ചു.

ഡോക്ടർ വെറുതെ സഹായിക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്തത്. കുഞ്ഞിനെ കൊന്നുകൊണ്ടിരുന്നതിനെ അദ്ദേഹം സ്വന്തം ഉള്ളിലേക്ക് ഏറ്റെടുത്തു. രോഗം കുഞ്ഞിൽനിന്നു പുറത്തുവന്ന് ഡോക്ടറുടെ ഉള്ളിലേക്കു കടന്നു.

കൃത്യമായി ഇവിടെയാണ് ചോദ്യം ആരംഭിക്കുന്നത്. യേശു നമുക്കുവേണ്ടി മരിച്ചെങ്കിൽ: എന്തിൽനിന്നാണ് അവൻ നമ്മെ രക്ഷിച്ചത്? ഈ ചിത്രം നമ്മിലേക്കു പകർത്തിയാൽ, എന്തായിരുന്നു രോഗം, അത് എവിടെയായിരുന്നു?

മിക്ക മനുഷ്യർക്കും ഒരു രോഗവും അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. അവർ ജീവിക്കുന്നു, ജോലി ചെയ്യുന്നു, സ്നേഹിക്കുന്നു, തങ്ങളാൽ കഴിയുന്നതിന്റെ പരമാവധി ചെയ്യുന്നു. ഒരു രോഗമോ? എവിടെ? ഇനി ഒന്ന് ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ, രണ്ടായിരം വർഷം മുമ്പുള്ള ഒരു മനുഷ്യന്റെ മരണം അതിനെ എന്തിനു സുഖപ്പെടുത്തണം? ഒരു മനുഷ്യൻ യെരൂശലേമിൽ മരിച്ചു. ഞാൻ ഇവിടെ ജീവിക്കുന്നു.

അവന്റെ ക്രൂശിന് എന്നോട് എന്തു ബന്ധം? ഇതൊരു ബാലിശമായ ചോദ്യമല്ല. ക്രിസ്തുമതത്തോടു ചോദിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ചോദ്യമാണിത്. ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽ ഈ ഒരു ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകാൻ ശ്രമിക്കുക എന്നതല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഞാൻ ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. പടിപടിയായി. ആദ്യം: നാം എന്തിനാൽ കഷ്ടപ്പെടുന്നു? പിന്നെ: അതു നമ്മിൽനിന്ന് എടുത്തുമാറ്റുന്നവൻ ആര്? പിന്നെ: അവന് എന്തു സംഭവിക്കുന്നു? ഒടുവിൽ: അത് എന്നിൽ എങ്ങനെ എത്തുന്നു?

ആദ്യകാല ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ഒരാൾ ഈ വാക്യം ഒരിക്കൽ കൂടുതൽ കൃത്യമായി പറഞ്ഞു. യേശു നമ്മുടെ കുറ്റം തന്റെ സ്വന്തം ശരീരത്തിൽ, അവിടെ മരത്തിന്മേൽ – ക്രൂശിന്മേൽ – വഹിച്ചു എന്ന് അദ്ദേഹം എഴുതി. അവന്റെ മുറിവുകളാൽ നാം സൗഖ്യം പ്രാപിച്ചു എന്നും.[1]

ഈ വാക്യത്തിലെ മൂന്നു വാക്കുകൾ ഓർത്തുവയ്ക്കുക:

വഹിച്ചു. ശരീരം. സൗഖ്യം.

ഇവ നമ്മെ കുറച്ചുനേരം ചിന്തിപ്പിക്കും.

1. 1 പത്രൊസ് 2:24

2 നമുക്ക് എന്താണ് കുഴപ്പം

ഞാൻ ദൈവത്തിൽനിന്നല്ല തുടങ്ങുന്നത്.

വിഷയം നമ്മളാണ്.

ആരാണ് നമുക്കു ജന്മം നൽകിയതെന്നും എവിടെയാണ് നാം ജനിച്ചതെന്നും നമ്മിൽ ആർക്കും തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ജീവിതം നമ്മെ ഏതു സാഹചര്യങ്ങളിലേക്ക് എറിഞ്ഞു എന്നതു നമ്മുടെ തീരുമാനമായിരുന്നില്ല. ഇന്നു നാം എവിടെ നിൽക്കുന്നു എന്നതും മിക്കപ്പോഴും നാം നിശ്ചയിച്ചതല്ല.

ഇനി 1-ാം അധ്യായത്തിലെ കുഞ്ഞിന്റേതുപോലുള്ള ഒരു ശാരീരിക രോഗമല്ല വിഷയം. തൊട്ടറിയാനാവാത്ത ഒരു രോഗവും അത് എങ്ങനെ അനുഭവപ്പെടുന്നു എന്നതുമാണ്: ശൂന്യത, അർത്ഥശൂന്യത, കുറ്റബോധം, തകർച്ച, വഴിമുട്ടൽ, ബന്ധനം, പ്രത്യാശയില്ലായ്മ. ഇതൊന്നും അനുഭവിക്കാൻ ആരും ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. സത്യസന്ധമായി ഒന്നു നിന്നു ചിന്തിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ഇത്തരം വികാരങ്ങൾ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും.

പലപ്പോഴും ഒരു നിശ്ശബ്ദനിമിഷത്തിലാണ് അവ വരുന്നത്. താങ്കൾക്ക് ഉറങ്ങാൻ കഴിയാത്ത രാത്രിയിൽ. ഒരു കല്ലറയ്ക്കരികിൽ. അല്ലെങ്കിൽ ഒരാൾ താങ്കളോടു സംസാരിക്കാതാകുമ്പോൾ. അപ്പോൾ താങ്കൾക്കു തള്ളിമാറ്റാൻ കഴിയാത്ത എന്തോ ഒന്ന് അവിടെയുണ്ട്.

ഇനി തിരുത്താൻ കഴിയാത്ത എന്തെങ്കിലും ഓരോ മനുഷ്യനുമുണ്ട്. പറഞ്ഞുപോയ ഒരു വാക്ക്. വലിച്ചടച്ച ഒരു വാതിൽ. താങ്കൾ രമ്യതപ്പെടുംമുമ്പേ മരിച്ചുപോയ ഒരാൾ. ആരും അറിയാതെപോയ, എന്നാൽ താങ്കൾതന്നെ ഒരിക്കലും മറക്കാത്ത ഒരു വഞ്ചന.

താങ്കൾക്കു പലതും ചെയ്യാം. തെറ്റു തിരിച്ചറിയാം. ക്ഷമ ചോദിക്കാം. കഴിയുന്നിടത്ത് നഷ്ടം നികത്താം. ഇനി ഒരിക്കലും അതു ചെയ്യില്ലെന്നു തീരുമാനിക്കാം.

തിരിച്ചറിവ് വളരെ വൈകിയാണ് വരുന്നത്. ക്ഷമാപണം മറ്റേയാളുടെ അടുക്കൽ ഇനി എത്തുന്നില്ല. നഷ്ടം നികത്താനാവില്ല, കാരണം അതിനു പണമില്ല. അല്ലെങ്കിൽ അതു സാധ്യമേയല്ല. തീരുമാനമാകട്ടെ, അടുത്ത തവണവരെ മാത്രമേ നിലനിൽക്കുന്നുള്ളൂ.

എല്ലാം വിജയിച്ചാൽപ്പോലും എന്തോ ബാക്കിനിൽക്കും. കാര്യം സംഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതു ലോകത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നു. ഒരു നഷ്ടപരിഹാരവും അതിനെ സംഭവിക്കാത്തതാക്കുന്നില്ല.

ഇതുവരെ നാം മനുഷ്യരായ നമ്മെ മാത്രമേ നോക്കിയുള്ളൂ. ദൈവമാണ് നമ്മുടെ സ്രഷ്ടാവ് എങ്കിലോ? ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതു നാമല്ല. പ്രകൃതിനിയമങ്ങളും നാമല്ല ഉണ്ടാക്കിയത്. കുറ്റത്തെ എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യാം, അതിൽനിന്ന് എങ്ങനെ യഥാർത്ഥത്തിൽ മുക്തരാകാം എന്നതിന്റെ നിയമങ്ങളും വ്യവസ്ഥകളും നാമല്ല ഉണ്ടാക്കിയത്. ദൈവത്തിന്റെ ലോകത്തിലേക്കാണ് നാം ജനിച്ചുവീണത്. നാം മറിച്ചു കരുതിയാലും: നിയമങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതു നാമല്ല.

മുകളിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം ഒരു മാരകരോഗത്തോട് ഉപമിക്കാം. ബൈബിളിന് അതിന് ഒരു ചെറിയ വാക്കുണ്ട്: പാപം.

പാപം എന്ന വാക്ക് പഴകിത്തേഞ്ഞതാണ്. അനേകർ അതിൽ സദാചാരപ്രസംഗവും ഉയർത്തിയ ചൂണ്ടുവിരലും മാത്രമേ കേൾക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു ജീവിതത്തോട് ഏറെ ചേർന്ന ഒന്നാണ്. ബൈബിൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കിന്റെ അക്ഷരാർത്ഥം ഇതാണ്: ലക്ഷ്യം തെറ്റുക. ഉന്നം പിഴച്ചുപോകുന്ന ഒരു അമ്പുപോലെ.

അതുകൊണ്ട് പാപം എന്നാൽ: ഞാൻ ആയിരിക്കേണ്ട ആളല്ല ഞാൻ. ചെയ്യരുതാത്തതു ഞാൻ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇവ രണ്ടും ഒന്നിച്ചുപോകുന്നു. അതു പ്രവൃത്തികളെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. അവ എണ്ണാം. ഈ പ്രവൃത്തികൾ ഉറവെടുക്കുന്ന നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തെയും അത് ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. അത് എണ്ണാനാവില്ല. എന്നാൽ എല്ലാവർക്കും അത് അറിയാം. താങ്കൾ ഒന്നു ചെയ്യാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു, എന്നിട്ടു മറ്റൊന്നു ചെയ്യുന്നു. നമ്മെ തള്ളിനീക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയുള്ളതുപോലെ. ഉള്ളിൽനിന്നും പുറത്തുനിന്നും.

ഇനി കേൾക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള ഒരു വാക്യം വരുന്നു. അത് എല്ലാവർക്കും ബാധകമാണ്. എനിക്കും.

ബൈബിൾ അത് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: എല്ലാവരും പാപം ചെയ്തു, ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിന് യോഗ്യരല്ലാതായിരിക്കുന്നു.[2] അതായത്: ദൈവം ആദിയിൽ ഉദ്ദേശിച്ചതുപോലെ ആരും ആയിരിക്കുന്നില്ല, ആയിത്തീരുന്നുമില്ല.

ഞാൻ ആരെയും കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നില്ല, ആരുടെമേലും കുറ്റം ചുമത്തുന്നില്ല. ഒടുവിൽ ഓരോ മനുഷ്യനും തന്നെത്തന്നെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. തന്നിൽനിന്നുതന്നെയുള്ള ഒളിച്ചോട്ടം എന്നെങ്കിലും അവസാനിക്കും. നിന്നു ചിന്തിച്ച് സത്യസന്ധരാകുന്നതാണ് നല്ലത്: ബന്ധനം, ശൂന്യത, അർത്ഥശൂന്യത, കുറ്റം, ഏകാന്തത, തകർച്ച, അക്രമം, തെറ്റുകൾ – ഇവയുണ്ടോ? അവ പനിപോലെയാണ്. എന്നാൽ പനി രോഗമല്ല. ഒരു രോഗമുണ്ടെന്നും എന്തോ ശരിയല്ലെന്നും അതു കാണിക്കുന്നു.

അതിന്റെ പിന്നിൽ രോഗമാണ്. അതു ബഹളം വയ്ക്കുന്നില്ല. നിശ്ശബ്ദമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. താങ്കൾക്ക് അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാവുന്ന ഒരു പടിയുമില്ല. കാരണം, കുറ്റം മറ്റുള്ളവരിലോ എനിക്കു പുറത്തോ മാത്രമല്ല. അത് എന്നിലാണ്. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ, എന്റെ ചരിത്രത്തിൽ, ഞാൻ ആയിരിക്കുന്നതിൽ.

ഒരു തത്ത്വചിന്തകൻ ഒരിക്കൽ നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷിയെ ഒരു കോടതിമുറി എന്നു വിളിച്ചു. അതിൽ മൂന്നു ശബ്ദങ്ങളുണ്ട്: ഒരു കുറ്റാരോപകൻ, ഒരു പ്രതിഭാഗം വക്കീൽ, ഒരു ന്യായാധിപൻ. മൂന്നുപേരും നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ സംസാരിക്കുന്നു. കുറ്റാരോപകൻ നാം ചെയ്തതൊക്കെ എണ്ണിപ്പറയുന്നു. പ്രതിഭാഗം വക്കീൽ ഒഴികഴിവുകൾ തേടുന്നു. ന്യായാധിപനാകട്ടെ, നമുക്ക് ഒഴിഞ്ഞുമാറാനാവാത്ത ഒരു വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ കോടതിമുറി ആരും നമുക്കു വിശദീകരിച്ചുതരേണ്ടതില്ല. നാം അതു കൂടെ കൊണ്ടുനടക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ട് വെറുമൊരു വാക്കു മതിയാകില്ല. ആരെങ്കിലും എന്നോട് “സാരമില്ല, മറന്നേക്കൂ” എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതു സൗഹൃദപരമാണ്.

---

2. റോമർ 3:23

എന്നാൽ അത് എന്നെ മറ്റൊരു മനുഷ്യനാക്കുന്നില്ല. സംഭവിച്ചതിനെ സംഭവിക്കാത്തതാക്കുന്നുമില്ല. “ഇത് അത്ര ഗുരുതരമല്ല” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു ഡോക്ടറും ഒരു കുഞ്ഞിനെ സുഖപ്പെടുത്തുന്നില്ല.

അതുകൊണ്ട് നമുക്കു രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. നമ്മോടു ക്ഷമിക്കപ്പെടണം. നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ളതു പുറത്തുവന്ന് അവസാനിക്കണം. ഒന്നില്ലാതെ മറ്റേതു സഹായിക്കുന്നില്ല.

3 ദൈവം യഥാർത്ഥത്തിൽ എങ്ങനെയുള്ളവൻ

ദൈവമില്ലാതെ ഈ അവസ്ഥയിൽനിന്നു നാം പുറത്തുകടക്കില്ല. ദൈവമില്ലാതെ നമ്മുടെ അസ്തിത്വം ചിന്തിക്കാൻപോലും കഴിയില്ല. നാം അതു വിശ്വസിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും.

ആദ്യം ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണ.

മിക്കവാറും എല്ലാവരുടെയും മനസ്സിൽ ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു ചിത്രമുണ്ട്. വിശ്വസിക്കാത്തവരുടെ മനസ്സിലും. പലപ്പോഴും അതു കർക്കശക്കാരനായ ഒരു മേൽനോട്ടക്കാരന്റെ ചിത്രമാണ്. എല്ലാം കാണുകയും ഒന്നും മറക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാൾ. ചിലർ കുട്ടിക്കാലത്ത് ഇങ്ങനെ പഠിച്ചു: നല്ലവനായ ദൈവം എല്ലാം കാണുന്നുണ്ട്. അത് ആശ്വാസമായി തോന്നിയില്ല. “സൂക്ഷിച്ചോ” എന്ന താക്കീതായാണ് തോന്നിയത്.

ഇതു യേശുവിന്റെ ക്രൂശിലേക്കു പകർത്തിയാൽ, ഇങ്ങനെയിരിക്കും: ദൈവം ശിക്ഷ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ശിക്ഷ നമ്മുടെമേൽ അല്ല, തന്റെമേൽ പതിക്കേണ്ടതിന് യേശു ഇടയിൽ ചാടിവീണു. പുത്രൻ കോപിച്ചിരിക്കുന്ന പിതാവിനെ ശാന്തനാക്കി.

അനേകർ ഇങ്ങനെയാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്, സഭകളിലും. ചിലർ അതുകൊണ്ട് സഭ വിട്ടുപോയി. ദയ കാണിക്കുംമുമ്പ് ആദ്യം രക്തം കാണണമെന്നുള്ള ഒരു ദൈവത്തെ ആർ ആശ്രയിക്കും?

ഇതിൽ ചിലതു സത്യമാണ്. നാം ചെയ്യുന്നതു ദൈവം കാണുന്നു. അവൻ ഒന്നും വെറുതെ തുടച്ചുകളയുന്നില്ല. എന്നാൽ ബാക്കി ശരിയല്ല. ഈ ചിത്രവുമായി തുടങ്ങുന്നയാൾ ഒടുവിൽ എല്ലാം തെറ്റായി മനസ്സിലാക്കും. ഈ ചിത്രം ഒരു വികലചിത്രമാണ്. കുറഞ്ഞപക്ഷം ഒരു വെട്ടിച്ചുരുക്കൽ.

ദൈവം തികച്ചും വ്യത്യസ്തനാണെങ്കിലോ? ബൈബിളിൽ ആരാണ് ആദ്യത്തെ ചുവടുവയ്ക്കുന്നതെന്നു നോക്കാം. ഒരിക്കലും മനുഷ്യനല്ല. എപ്പോഴും ദൈവമാണ്. ആദാം ഒളിച്ചശേഷം ദൈവം തോട്ടത്തിൽ അവനെ തിരയുന്നു. അവൻ അബ്രാഹാമിനെ വിളിക്കുന്നു. ഒരൊറ്റ കല്പനയെങ്കിലും നൽകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അവൻ തന്റെ ജനത്തെ ഈജിപ്തിലെ

അടിമത്തത്തിൽനിന്നു പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്നു. ഒടുവിൽ അവൻ തന്റെ പുത്രനെ അയയ്ക്കുന്നു.

ബൈബിളിലെ ഏറ്റവും അറിയപ്പെടുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: തന്റെ പുത്രനെ നൽകുവാൻ തക്കവണ്ണം ദൈവം ലോകത്തെ അത്രയധികം സ്നേഹിച്ചു.[3]

പുത്രൻ പിതാവിൽനിന്നു സ്നേഹം പിടിച്ചുവാങ്ങിയതല്ല. പിതാവ് സ്നേഹിച്ചതുകൊണ്ടാണ് പുത്രനെ നൽകിയത്. 1-ാം അധ്യായത്തിലെ ഡോക്ടർ സഹായിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടു വന്നതുപോലെ. ആരെങ്കിലും നിർബന്ധിച്ചതുകൊണ്ടല്ല.

അങ്ങനെയെങ്കിൽ, നാം മറ്റുള്ളവരോടും അതുവഴി അവനോടും ചെയ്തതിനെ ദൈവം എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു? വീണ്ടും നമ്മിൽനിന്നുതന്നെ തുടങ്ങാം. ആരോ താങ്കളെ മുറിപ്പെടുത്തി എന്നു സങ്കല്പിക്കുക. ഗുരുതരമായി. താങ്കൾക്കു രണ്ടു വഴികളുണ്ട്. താങ്കൾക്കു തിരിച്ചടിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ ക്ഷമിക്കാം.

ക്ഷമിക്കുക എന്നാൽ എന്ത്? മുറിവ് ഇല്ലാതായി എന്നല്ല അതിന്റെ അർത്ഥം. നഷ്ടം മറ്റേയാൾക്കു തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു പകരം താങ്കൾതന്നെ അതു വഹിക്കുന്നു എന്നാണ്. ക്ഷമിക്കുന്നയാൾ വില കൊടുക്കുന്നു. എപ്പോഴും. ഇതാണ് ക്ഷമയുടെ വില. അതു കൊടുക്കുന്നതു കുറ്റക്കാരനല്ല, ക്ഷമിക്കുന്നയാളാണ്.

ഇതാണ് മനുഷ്യർക്കിടയിലെ അനുഭവം. ദൈവത്തിന്റെ കാര്യമോ? ബൈബിളിന്റെ ആദ്യഭാഗമായ പഴയനിയമത്തിൽ അവൻ തന്റെ ജനത്തോടു പറയുന്നു:

> നിന്റെ പാപങ്ങൾകൊണ്ടു നീ എന്നെ അദ്ധ്വാനിപ്പിച്ചു. ഞാൻ, ഞാൻ തന്നെയാണ് എന്റെ നിമിത്തം നിന്റെ ലംഘനങ്ങളെ മായിച്ചുകളയുന്നവൻ.[4]

രണ്ടും അടുത്തടുത്തു നിൽക്കുന്നു. പാപം ദൈവത്തെ അദ്ധ്വാനിപ്പിക്കുന്നു. അവൻ അതു വഹിക്കുന്നു. അവൻ അതു മായിച്ചുകളയുന്നു. നാം അർഹിച്ചതുകൊണ്ടല്ല. അവൻ അങ്ങനെയുള്ളവനായതുകൊണ്ടാണ്. ഒരു തെറ്റിനായി പതിയിരിക്കുന്ന

3. യോഹന്നാൻ 3:16
4. യെശയ്യാവ് 43:24-25

ന്യായാധിപനല്ല അവൻ. നാം ആ ഭാരം അവന്റെമേൽ വച്ചുകൊടുത്തു എന്നു നാം തിരിച്ചറിയുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ അതു വഹിക്കുന്നവനാണ് അവൻ.

എന്നാൽ ഇതു പകുതി മാത്രമാണ്. ഒന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുപോലെ ദൈവം ഭാവിക്കുന്നില്ല. എല്ലാറ്റിനും നേരെ കണ്ണടയ്ക്കുന്ന ഒരു ദൈവം നല്ല ദൈവമായിരിക്കില്ല. അവൻ നിസ്സംഗനായിരിക്കും. ഒരു കുഞ്ഞിനോട് അനീതി ചെയ്യപ്പെടുമ്പോൾ ആരെങ്കിലും അതു ഗൗരവമായി എടുക്കണമെന്നു നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ദൈവം അതു ഗൗരവമായി എടുക്കുന്നു. എല്ലാം. ഞാൻ ചെയ്ത അനീതിയെ, എന്നോടു ചെയ്യപ്പെട്ട അനീതിയെപ്പോലെതന്നെ ഗൗരവത്തോടെ.

പാപം വഹിക്കുന്നതിലും സഹിക്കുന്നതിലും ദൈവം നീതിമാനും പക്ഷപാതമില്ലാത്തവനും സ്ഥിരതയുള്ളവനുമാണോ എന്നതാണ് ചോദ്യം. കഴിഞ്ഞതും ഇപ്പോഴുള്ളതും വരാനിരിക്കുന്നതുമായ എല്ലാറ്റിനെയും അവൻ നേരെയാക്കുമോ? അത് എല്ലാവരെയും ഓരോരുത്തരെയും ബാധിക്കും. നമ്മുടെ പരാജയത്താൽ – നമ്മുടെ പാപത്താൽ – ഉണ്ടായ നഷ്ടം എന്നെങ്കിലും പരിഹരിക്കപ്പെടുമോ? സങ്കല്പിക്കാനാവാത്ത ഒരു കാര്യം; സങ്കല്പിക്കാനാവാത്ത ഒരു അത്ഭുതത്താൽ മാത്രമേ ഒരുപക്ഷേ അതു സംഭവിക്കൂ.[5]

ഇതെല്ലാം ചേർന്ന് നമ്മെ ക്രൂശിലേക്കു നയിക്കുന്നു. കർക്കശൻ മാത്രമായ ഒരു ദൈവത്തിനു ക്രൂശ് ആവശ്യമില്ല. അവനു വെറുതെ ശിക്ഷിക്കുകയും പ്രതികാരം ചെയ്യുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു. സൗമ്യൻ മാത്രമായ ഒരു ദൈവത്തിനും അത് ആവശ്യമില്ല. അവനു കണ്ണടയ്ക്കാമായിരുന്നു. അതും ഒരുപോലെ ദാരുണമായിരിക്കും. എന്നാൽ ദൈവം രണ്ടുമാണ്. അവൻ കുറ്റത്തെ ഗൗരവമായി എടുക്കുന്നു. കുറ്റക്കാരനെ അവൻ മുഴുവനായി സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ദൈവം രണ്ടും സത്യമായി നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു വഴിയിലൂടെ പോകുന്നു. അതിൽ അവൻ രണ്ടിനുമിടയിൽ വലയുന്നില്ല. അവൻ സ്നേഹമാണ്; അവൻ ചെയ്യുന്നതു സ്നേഹമാണ്. നീതിയും വിശുദ്ധിയുമുള്ള ഒരു സ്നേഹം.

ക്രൂശാണ് ആ വഴി. അത് അവന്റെ വഴിയാണ്. നമ്മുടേതല്ല.

---

5. റോമർ 3:25-26

4 എന്തിനു രക്തം?

ക്രൂശ് രക്തംപുരണ്ട ഒരു സംഭവമായിരുന്നു. രക്തത്തെ ഒഴിവാക്കി നമുക്കു മുന്നോട്ടുപോകാനാവില്ല. അത് അപരിചിതമായി തോന്നിയാലും. കുറഞ്ഞപക്ഷം നമ്മുടെ നാടുകളിൽ.

ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ നാം രക്തം കാണുന്നത് അപൂർവ്വമാണ്. ഒരു മുറിവുണ്ടാകുമ്പോൾ. ഡോക്ടർ രക്തമെടുക്കുമ്പോൾ. അല്ലെങ്കിൽ രക്തദാനത്തിനു ചെല്ലുമ്പോൾ. അവിടെ, നാം സാധാരണ എളുപ്പം മറക്കുന്ന ഒരു കാര്യം പഠിക്കുന്നു: രക്തത്തിനു ജീവൻ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയും. ഒരാളുടെ രക്തം മറ്റൊരാളെ ജീവനോടെ നിലനിർത്തുന്നു.

ആദ്യമായി ഒരു ആരാധനയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നയാൾ യേശുവിന്റെ രക്തത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പാട്ടു കേട്ടേക്കാം. അയാൾ അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അറപ്പു തോന്നുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിനു രക്തമില്ലാതെ കഴിയാത്തത് എന്തുകൊണ്ട്? ക്ഷമയുടെ ഒരു വാക്കു മതിയാകാത്തത് എന്തുകൊണ്ട്?

വീണ്ടും നമ്മിൽനിന്നു തുടങ്ങാം. ഒരു കൊച്ചുപയ്യൻ അമ്മയുടെ വെളുത്ത മേശവിരിയിൽ സ്കെച്ച്പേനകൊണ്ടു ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നു. അമ്മ അകത്തുവന്ന് അതു കാണുന്നു. അമ്മ അവനോടു ക്ഷമിക്കുന്നു. ഉടനെ, ഒരു കുറ്റപ്പെടുത്തലുമില്ലാതെ. എന്നിട്ടും മേശവിരിയിൽ നിറങ്ങൾ ബാക്കിയാണ്. ക്ഷമ അതിനെ വൃത്തിയാക്കുന്നില്ല. ആരെങ്കിലും അതു കഴുകണം. അതു കഴുകുന്നത് ആ പയ്യനല്ല.

ഇതാണ് ക്ഷമയും ശുദ്ധീകരണവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. ക്ഷമ പറയുന്നു: ഞാൻ അതു നിന്റെ കണക്കിൽ എഴുതുന്നില്ല. ശുദ്ധീകരണം പറയുന്നു: അതു പോയി. നമുക്കു രണ്ടും ആവശ്യമാണ്. പാപം ഒരു രോഗംപോലെ നമ്മുടെ ഉള്ളിലുണ്ടെന്ന് 2-ാം അധ്യായത്തിൽ നാം കണ്ടു. അതുകൊണ്ട് “സാരമില്ല, മറന്നേക്കൂ” എന്നു പറയുന്ന ഒരാൾ മാത്രം പോരാ നമുക്ക്. സുഖപ്പെടുത്തുന്ന ഒരാളെയാണ് നമുക്ക് ആവശ്യം.

ദൈവത്തിന്റെ കാര്യമോ? യേശുവിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ അവൻ തന്റെ ജനമായ യിസ്രായേലിനെ ഇതു പഠിപ്പിച്ചു. നമുക്ക് അപരിചിതമായ ഒരു

ഭാഷയിൽ. അന്ന് എല്ലാവർക്കും അതു മനസ്സിലായിരുന്നു. യാഗങ്ങളുടെ ഭാഷയാണ് അത്.

കുറ്റം വരുത്തിവച്ച ഒരു യിസ്രായേല്യൻ ദൈവം വസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലമായ വിശുദ്ധമന്ദിരത്തിലേക്ക് ഒരു മൃഗത്തെ കൊണ്ടുവന്നു. അവൻ ആ മൃഗത്തിന്റെ തലയിൽ കൈവച്ചു. അതിന്റെ അർത്ഥം ഇതായിരുന്നു: ഈ മൃഗം ഇപ്പോൾ എന്നെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. പിന്നെ അതിനെ അറുത്തു. പുരോഹിതൻ രക്തം എടുത്ത് യാഗപീഠത്തിങ്കൽ കൊണ്ടുചെന്നു. രക്തമായിരുന്നു പ്രധാനം. കൊല്ലലല്ല. രക്തം.

എന്തുകൊണ്ട്? ബൈബിളിൽ രക്തം ജീവനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട്. മോശെയുടെ ന്യായപ്രമാണത്തിൽ ദൈവം പറയുന്നു:

> ജീവൻ രക്തത്തിലാണ്; നിങ്ങളെ മൂടേണ്ടതിന് ഞാൻ അതു യാഗപീഠത്തിന്മേൽ നിങ്ങൾക്കു തന്നിരിക്കുന്നു.[6]

ഈ വാക്യത്തിൽ ധാരാളം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദൈവമാണ് രക്തം നൽകുന്നത്. കടം കൊടുത്തയാൾ തന്റെ പണം ആവശ്യപ്പെടുന്നതുപോലെ അവൻ അത് ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. ഒരു ഡോക്ടർ മരുന്നു നൽകുന്നതുപോലെ അവൻ അതു നൽകുന്നു. രക്തം ചെയ്യുന്നതിന്റെ പേര്: മൂടുക. അതു കുറ്റത്തിന്മേൽ പരക്കുന്നു. അതേ സമയം അതിനെ നീക്കിക്കളയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ അപരിചിതമായ ഭാഷ എന്താണ് പറയുന്നത്? മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ:

കുറ്റം ഗൗരവമുള്ളതാണ്.

അതിന് ഒരു ജീവൻ വിലയാകുന്നു.

ആ ജീവൻ നൽകുന്നതു ദൈവമാണ്.

എന്നാൽ മൃഗങ്ങൾ ഒരു ചിത്രം മാത്രമായിരുന്നു. ഒരു ആട് താൻ എന്തിനുവേണ്ടി മരിക്കുന്നു എന്ന് അറിയുന്നില്ല. ഒന്നും മനസ്സിലാകാത്തതിനാൽ അതിന് ഒന്നും ഏറ്റെടുക്കാനാവില്ല. മൃഗങ്ങളുടെ രക്തത്തിന് ഒരു കുറ്റവും നീക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നു ബൈബിൾതന്നെ പറയുന്നു.[7] അത് ഒരുതരം പാഠമായിരുന്നു. ഒരുനാൾ താൻ

6. ലേവ്യപുസ്തകം 17:11
7. എബ്രായർ 10:4

യഥാർത്ഥത്തിൽ ചെയ്യാനിരിക്കുന്നത് ദൈവം അതിലൂടെ മുൻകൂട്ടി അറിയിച്ചു.

പിന്നെ അവൻ അതു ചെയ്തു. ഒരു മൃഗത്തിലൂടെയല്ല. താൻ എന്തു ചെയ്യുന്നു എന്ന് അറിഞ്ഞ ഒരു മനുഷ്യനിലൂടെ. അത് ആഗ്രഹിച്ചവനിലൂടെ. ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം പുത്രനായവനിലൂടെ. ഇവിടെ ദൈവം അന്യരക്തം എടുത്തില്ല. അവൻ സ്വന്തം രക്തം നൽകി.

അതുകൊണ്ടാണ് രക്തം. ദൈവം രക്തം കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ല. കുറ്റത്തിന് ഒരു ജീവൻ വിലയാകുന്നതുകൊണ്ടാണ്. അതു തന്റെ സ്വന്തം ജീവനായിരിക്കണമെന്ന് ദൈവം തീരുമാനിച്ചതുകൊണ്ടും. ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ പിതാവും പുത്രനും പൂർണ്ണമായി ഒന്നാണ്.

5 യേശു തന്നെ പറഞ്ഞത്

യേശുവിന്റെ കാര്യമോ? തനിക്കു വരാനിരിക്കുന്നത് അവന് അറിയാമായിരുന്നോ?

ഒരാൾ നേരത്തേ മരിക്കുമ്പോൾ, ശേഷിക്കുന്നവർ പലപ്പോഴും ചോദിക്കുന്നു: അദ്ദേഹത്തിന് അതു മുൻകൂട്ടി തോന്നിയിരുന്നോ? ഇപ്പോൾ മാത്രം നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്ന എന്തെങ്കിലും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരുന്നോ? ചിലപ്പോൾ ഒരു കത്തു കണ്ടുകിട്ടും. അല്ലെങ്കിൽ അന്നു ശ്രദ്ധിക്കാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞ ഒരു വാക്യം ഓർമ്മ വരും.

യേശുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ മറ്റൊരു സംശയം എളുപ്പം തോന്നാം: അവന്റെ മരണത്തിന് അർത്ഥം നൽകപ്പെട്ടതു പിന്നീടു മാത്രമാണ് എന്ന്. ഒരു പ്രസംഗകൻ അതിരു കടന്നു. അധികാരികൾ അവനെ വഴിയിൽനിന്നു നീക്കി. പിന്നീട് അവന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ അർത്ഥമില്ലാത്ത ആ മരണത്തിൽ ഒരു അർത്ഥം തേടി. ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കാറുണ്ട്. ദുഃഖിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യർ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു.

വിവരണങ്ങൾ മറ്റൊന്നാണ് പറയുന്നത്. മരണം വരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ യേശു തന്റെ മരണത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു. പലതവണ. വീണ്ടെടുക്കുന്ന ആ അർത്ഥം അവൻതന്നെ കൃത്യമായി അതിനു നൽകുകയും ചെയ്തു.

താൻ യെരൂശലേമിലേക്കു പോകുമെന്നും അവിടെ മരിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും മൂന്നു പ്രാവശ്യം അവൻ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരോടു പറഞ്ഞു. വേണ്ടിവരും. അവർക്ക് അതു കേൾക്കാൻ ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാളായ പത്രൊസ് അവനെ ശക്തമായി എതിർത്തു. യേശു തന്റെ വാക്കിൽ ഉറച്ചുനിന്നു.

ഒരിക്കൽ അവൻ തന്നെത്തന്നെ ഒരു വൈദ്യൻ എന്നു വിളിച്ചു. വെറുക്കപ്പെട്ട ചുങ്കക്കാരോടും ദുഷ്പേരുള്ള മറ്റ് ആളുകളോടുംകൂടെ ഭക്ഷണമേശയിൽ ഇരുന്നതിന് ആളുകൾ അവനെ കുറ്റപ്പെടുത്തി. അവൻ മറുപടി പറഞ്ഞു:

ആരോഗ്യമുള്ളവർക്കല്ല, രോഗികൾക്കാണ് വൈദ്യനെക്കൊണ്ട് ആവശ്യം.[8]

താൻ ആരുടെ അടുക്കലേക്കാണ് വന്നതെന്ന് അവന് അറിയാമായിരുന്നു. എന്തിനാണ് വന്നതെന്നും അവൻ പറഞ്ഞു:

മനുഷ്യപുത്രൻ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യിക്കാനല്ല, ശുശ്രൂഷിക്കാനും അനേകർക്കുവേണ്ടി തന്റെ ജീവനെ മറുവിലയായി കൊടുക്കാനുമാണ് വന്നത്.[9]

മനുഷ്യപുത്രൻ – യേശു തന്നെത്തന്നെ അങ്ങനെയാണ് വിളിച്ചത്. മറുവില – ഒരു തടവുകാരനെ വിലകൊടുത്തു മോചിപ്പിക്കുന്ന പണം. തടവിൽനിന്ന്, അടിമത്തത്തിൽനിന്ന്. കടം കയറിയ ഒരു ജീവിതത്തിൽനിന്ന്. യേശു പറയുന്നു: എന്റെ ജീവനാണ് വില. നിങ്ങളാണ് സ്വതന്ത്രരാകുന്നവർ.

അവസാനത്തെ സന്ധ്യയിൽ അവൻ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരോടൊപ്പം പെസഹഭക്ഷണം കഴിച്ചു. ഈ പെരുന്നാളിൽ യിസ്രായേൽ ഇന്നും ഈജിപ്തിൽനിന്നുള്ള വിമോചനം ഓർക്കുന്നു. അവൻ അപ്പം എടുത്ത്, നുറുക്കി, പറഞ്ഞു: ഇതു നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള എന്റെ ശരീരം. അവൻ വീഞ്ഞുള്ള പാനപാത്രം എടുത്തു പറഞ്ഞു: ഇതു പാപമോചനത്തിനായി അനേകർക്കുവേണ്ടി ചൊരിയപ്പെടുന്ന എന്റെ രക്തം.[10]

അവർക്ക് അതു മനസ്സിലായില്ല. പിന്നീടാണ് മനസ്സിലായത്. എന്നാൽ അതു സംഭവിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അവൻ അതു പറഞ്ഞിരുന്നു. താൻ മരിക്കുമെന്ന് അവന് അറിയാമായിരുന്നു. ആർക്കുവേണ്ടി എന്നും അവന് അറിയാമായിരുന്നു. എന്തിനുവേണ്ടി എന്നും.

പിന്നെ ഒലിവുമലയുടെ അടിവാരത്തിലുള്ള ഗെത്ത്ശെമന തോട്ടത്തിലെ രാത്രി വന്നു. അതിന് അവൻ കൊടുക്കേണ്ടിവന്ന വില നാം അവിടെ കാണുന്നു. അവൻ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരിൽ മൂന്നുപേരെ കൂടെ കൊണ്ടുപോയി. താൻ മരണത്തോളം ദുഃഖിതനാണെന്ന് അവൻ അവരോടു പറഞ്ഞു. പിന്നെ അവൻ നിലത്തു വീണു പ്രാർത്ഥിച്ചു:

---

8. മർക്കൊസ് 2:17
9. മർക്കൊസ് 10:45
10. ലൂക്കൊസ് 22:19; മത്തായി 26:28

പിതാവേ, അങ്ങേക്ക് എല്ലാം സാധ്യമാണ്. ഈ പാനപാത്രം എന്നിൽനിന്നു നീക്കേണമേ. എങ്കിലും ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നതല്ല, അങ്ങ് ഇച്ഛിക്കുന്നതുതന്നെ ആകട്ടെ.[11]

പാനപാത്രം ഒരു പഴയ ചിത്രമാണ്. യിസ്രായേലിലെ പ്രവാചകന്മാരിൽ പാനപാത്രം എന്നാൽ ദൈവം ഒരു മനുഷ്യനു കുടിക്കാൻ കൊടുക്കുന്നതാണ്. അവന്റെ ഓഹരി. അവന്റെ വിധി. ചിലപ്പോൾ അത് അനുഗ്രഹമാണ്. ചിലപ്പോൾ ഒരു മനുഷ്യന് അളന്നുകൊടുക്കാവുന്നതിൽ ഏറ്റവും കഠിനമായതും. തന്റെ പാനപാത്രത്തിൽ എന്താണെന്നു യേശു കണ്ടു. അതു തന്നെ കടന്നുപോകണമെന്ന് അവൻ അപേക്ഷിച്ചു. പിന്നെ അവൻ അതു കുടിച്ചു.

അതുകൊണ്ട് അവൻ അറിയാതെ തന്റെ മരണത്തിലേക്കു വീഴുകയായിരുന്നില്ല. വരാനിരിക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. ഒഴിവാക്കപ്പെടാൻ അവൻ അപേക്ഷിച്ചു. എന്നിട്ടും അവൻ പോയി. 7-10 അധ്യായത്തിൽ നാം ഇതിലേക്കു മടങ്ങിവരും.

ക്രൂശിൽ, മരിക്കുന്നതിനു തൊട്ടുമുമ്പ്, അവൻ ഒരു വാക്കുകൂടി പറഞ്ഞു. ഗ്രീക്കിൽ അത് ഒരൊറ്റ വാക്കാണ്. മലയാളം ബൈബിളിലും അത്രതന്നെ ചുരുക്കം: നിവൃത്തിയായി.[12] അതിന്റെ അർത്ഥം: എല്ലാം അവസാനിച്ചു എന്നല്ല. പിന്നെയോ: ചെയ്തുതീർന്നു. ദൗത്യം നിറവേറി.

11. മർക്കൊസ് 14:34-36
12. യോഹന്നാൻ 19:30

6 കടുപ്പമുള്ള മൂന്നു വാക്യങ്ങൾ

ഇനി കാര്യം പ്രയാസമാകുന്നു.

സാവധാനം വായിക്കേണ്ട മൂന്നു വാക്യങ്ങൾ.

രണ്ടുവട്ടം വായിക്കേണ്ടിവരുന്ന വാക്യങ്ങൾ താങ്കൾക്കു പരിചിതമാണല്ലോ. ഡോക്ടറുടെ ഒരു പരിശോധനാഫലം. ഒരു സർക്കാർ ഓഫീസിൽനിന്നുള്ള ഒരു കത്ത്. താങ്കൾ അതു വായിക്കുന്നു, മാറ്റിവയ്ക്കുന്നു, വീണ്ടും വായിക്കുന്നു. കാരണം, പലതും അതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

യേശുവിന്റെ മരണത്തെക്കുറിച്ചും ഇത്തരം വാക്യങ്ങളുണ്ട്. ആദ്യകാല ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവന്റെ മരണത്തെ ഏതാനും വാക്യങ്ങളിൽ സംഗ്രഹിച്ചു. അവയിൽ മൂന്നെണ്ണം പ്രത്യേകിച്ചു കടുപ്പമുള്ളവയാണ്. ഏറെ ഭാരം വഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കടുപ്പമുള്ളവ. എളുപ്പം തെറ്റിദ്ധരിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടും കടുപ്പമുള്ളവ.

ഒന്നാമത്തെ വാക്യം: തിരുവെഴുത്തുകളിൻപ്രകാരം ക്രിസ്തു നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മരിച്ചു.[13]

ക്രൂശിനെക്കുറിച്ചു നമുക്കുള്ള ഏറ്റവും പഴയ വാക്യമാണിത്. ഏകദേശം 55-ാം ആണ്ടിൽ പൗലൊസ് ഇതു കൊരിന്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് എഴുതുന്നു. തനിക്കു മുമ്പേ ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നവരിൽനിന്നു താൻതന്നെ ഇതു സ്വീകരിച്ചതാണെന്നും അവൻ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ വാക്യം ക്രൂശിനുശേഷമുള്ള ആദ്യവർഷങ്ങളിൽനിന്നുള്ളതാണ്. തലമുറകൾക്കു ശേഷം ആരും കെട്ടിച്ചമച്ചതല്ല.

നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടി. അവന്റെ ശത്രുക്കൾ നിമിത്തം എന്നല്ല. നമുക്ക് ഒരു മാതൃകയായി എന്നുമല്ല. പിന്നെയോ: നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടി. 2-ാം അധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞതുമായി അവന്റെ

13. 1 കൊരിന്ത്യർ 15:3

മരണത്തിനു ബന്ധമുണ്ട്. നമ്മുടെ ഉള്ളിലിരിക്കുന്ന രോഗവുമായി. ഇനി നമുക്കു നേരെയാക്കാൻ കഴിയാത്തതുമായി.

തിരുവെഴുത്തുകളിൻപ്രകാരം. അതായത്: യിസ്രായേലിന്റെ ബൈബിളിൽ ഇതു മുമ്പേ എഴുതിയിരുന്നു. ആദ്യകാല ക്രിസ്ത്യാനികൾ ക്രൂശിനെ പുതുതായി കണ്ടുപിടിച്ചതല്ല. അവർ അതിനെ അവിടെ വീണ്ടും കണ്ടെത്തി. ഏറ്റവും വ്യക്തമായി, അന്നുതന്നെ നൂറ്റാണ്ടുകൾ പഴക്കമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഗീതത്തിൽ. നിന്ദിക്കപ്പെടുന്ന, കഷ്ടം അനുഭവിക്കുന്ന, മരിക്കുന്ന ഒരു ദൈവദാസനെക്കുറിച്ച് അതു പറയുന്നു. അതു പറയുന്നു:

അവൻ നമ്മുടെ രോഗം വഹിച്ചു. നമ്മുടെ ലംഘനങ്ങൾ നിമിത്തം അവൻ മുറിവേറ്റു. നമ്മുടെ എല്ലാവരുടെയും കുറ്റം യഹോവ അവന്റെമേൽ പതിപ്പിച്ചു.[14]

ഇവിടെയുള്ള വാക്കിന്റെ അർത്ഥം യഥാർത്ഥത്തിൽ രോഗം എന്നുതന്നെയാണ്. “പാപരോഗം” ആണ് അത്. മറ്റുള്ളവരെ രോഗികളാക്കുന്നതിനെ തന്റെ ഉള്ളിലേക്കു സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരുവനെ പ്രവാചകൻ കാണുന്നു. കുഞ്ഞിന്റെ കിടക്കയ്ക്കരികിലെ ഡോക്ടറെപ്പോലെ.

യിസ്രായേലിന്റെ ബൈബിളിലെ വിമോചനചരിത്രങ്ങൾ ക്രൂശിലേക്കു വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. അവിടെ ഒരു ജനത്തിനു സംഭവിച്ചത് ഇവിടെ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കുംവേണ്ടി സംഭവിക്കുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ വാക്യം: നാം അവനിൽ ദൈവത്തിന്റെ നീതിയായിത്തീരേണ്ടതിന്, പാപം അറിയാത്തവനെ ദൈവം നമുക്കുവേണ്ടി പാപമാക്കി.[15]

മൂന്നിൽ ഏറ്റവും കടുപ്പമുള്ളത് ഇതാണ്. താങ്കൾ ഇതു ഭാഗംഭാഗമായി വായിക്കണം.

പാപം അറിയാത്തവൻ: യേശുവിനു സ്വന്തമായ ഒരു കുറ്റവും ഇല്ലായിരുന്നു; അവൻ ഒരിക്കലും അനീതിയോടു കൂട്ടുചേർന്നില്ല. പാപമാക്കി: പാപം ചെന്നുചേരേണ്ട സ്ഥാനത്ത് ദൈവം അവനെ നിർത്തി.

---

14. യെശയ്യാവ് 53:4-6
15. 2 കൊരിന്ത്യർ 5:21

നാം ആയിരിക്കുന്നതിനോട് അവൻ അവനെ ഒന്നാക്കി. അവനെ ഒരു പാപിയാക്കി എന്നല്ല. പിന്നെയോ: നമ്മുടെ കാര്യം മുഴുവനായി അവനെ ഏല്പിച്ചു. പിന്നെ ലക്ഷ്യം: നാം ദൈവത്തിന്റെ നീതിയായിത്തീരേണ്ടതിന്. അവനിൽ.

ഇവിടെ നീതി എന്നതിന്റെ അർത്ഥം കുറ്റമറ്റവരായിരിക്കുക എന്നല്ല. ദൈവത്തോടു നിരപ്പിലായിരിക്കുക. വീണ്ടും അവന്റേതാകുക.

ഇതൊരു കൈമാറ്റമാണ്. നമ്മുടേത് അവനു ലഭിക്കുന്നു. അവന്റേതു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. എന്നാൽ രണ്ട് അപരിചിതർ എന്തെങ്കിലും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നീക്കുന്ന ചന്തയിലെ കൈമാറ്റംപോലെയല്ല ഇത്. അവനിലുള്ള ഒരു കൈമാറ്റമാണ്. നാം അതിലേക്ക് ഉൾച്ചേർക്കപ്പെടുന്നു. അവന്റെ ക്രൂശുമരണത്തിലേക്ക്. അവന്റെ പുനരുത്ഥാനജീവനിലേക്കും.

ഒരിക്കൽ പൗലൊസ് ഒരു സ്നേഹിതന് ഒരു ചെറിയ കത്ത് എഴുതുന്നു. ആ സ്നേഹിതന്റെ ഒരു അടിമ ഓടിപ്പോയിരുന്നു. അവന്റെ പേര് ഒനേസിമൊസ്. ഒരുപക്ഷേ അവൻ എന്തെങ്കിലും എടുത്തുകൊണ്ടുപോയിരിക്കാം. പൗലൊസ് അവനെ പരിചയപ്പെട്ടു; അവനെ തിരികെ അയയ്ക്കുന്നു. അവൻ എഴുതുന്നു: അവൻ നിനക്ക് എന്തെങ്കിലും കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അത് എന്റെ കണക്കിൽ ചേർക്കുക. ഞാൻ കൊടുത്തുതീർക്കാം.[16] ഇവിടെ ആരും ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നില്ല. ഒരാൾ മറ്റൊരാൾക്കുവേണ്ടി ഉത്തരവാദിത്വം ഏൽക്കുന്നു. യേശുവിനെക്കുറിച്ചും ബൈബിൾ ഇങ്ങനെതന്നെ സംസാരിക്കുന്നു.

മൂന്നാമത്തെ വാക്യം: അവൻ നമ്മുടെ പാപങ്ങളെ തന്റെ ശരീരത്തിൽ മരത്തിന്മേൽ വഹിച്ചു.[17]

ഈ വാക്യം 1-ാം അധ്യായത്തിൽനിന്നു താങ്കൾക്കു പരിചിതമാണ്. അതു സ്ഥലം പറയുന്നു. തന്റെ ശരീരത്തിൽ. മരത്തിന്മേൽ, ക്രൂശിന്മേൽ. ചിന്തയിലല്ല, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എവിടെയോ അല്ല. ഒരു പ്രത്യേക ദിവസം, ഒരു പ്രത്യേക തടിയിൽ, രക്തം ഒഴുകാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ശരീരത്തിൽ.

അതു പ്രവൃത്തിയും പറയുന്നു: വഹിച്ചു. ഇതോടു ചേർന്നു യാഗങ്ങളുടെ ഭാഷയിൽനിന്നുള്ള ഒരു ചിത്രംകൂടിയുണ്ട്. വർഷത്തിൽ ഒരിക്കൽ,

16. ഫിലേമോൻ 1:18-19
17. 1 പത്രൊസ് 2:24

മഹത്തായ പാപപരിഹാരദിവസത്തിൽ (യോം കിപ്പൂർ), പുരോഹിതൻ ജീവനുള്ള ഒരു കോലാട്ടുകൊറ്റന്റെ തലയിൽ ഇരുകൈകളും വച്ചു. ജനത്തിന്റെ എല്ലാ കുറ്റവും അവൻ അതിന്മേൽ ഏറ്റുപറഞ്ഞു. പിന്നെ ആ കോലാടിനെ മരുഭൂമിയിലേക്ക് ഓടിച്ചുവിട്ടു. അതു കുറ്റത്തെ ചുമന്നുകൊണ്ടുപോയി. അതു തിരിച്ചുവരാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തേക്ക്.[18]

കൃത്യമായി ഈ വാക്കുതന്നെയാണ് മൂന്നാമത്തെ വാക്യത്തിലുമുള്ളത്: വഹിച്ചു. ചുമന്നുകൊണ്ടുപോയി. കുറ്റത്തെ പുറത്തേക്കു ചുമന്നുകൊണ്ടുപോകുന്ന കോലാടിനെപ്പോലെയാണ് യേശു. അതേസമയം, രക്തത്താൽ ശുദ്ധീകരിക്കുന്ന യാഗവും അവനാണ്. രണ്ടും ഒരേ വ്യക്തിയിൽ.

വാക്യം ഇനിയും തുടരുന്നു: നാം പാപങ്ങൾക്കു മരിച്ചവരായി നീതിക്കായി ജീവിക്കേണ്ടതിന്. നമുക്കു കൂടുതൽ സുഖം തോന്നേണ്ടതിന് എന്ന് അവിടെ പറയുന്നില്ല. നാം വ്യത്യസ്തമായി ജീവിക്കേണ്ടതിന് എന്നാണ് അവിടെ പറയുന്നത്. യേശുവിന്റെ മരണം നമുക്കുവേണ്ടി സംഭവിച്ച ഒന്നു മാത്രമല്ല. അതിലൂടെ നമുക്കും നമ്മുടെ ഉള്ളിലും എന്തെങ്കിലും സംഭവിക്കുകയും വേണം.

പിന്നെ നമുക്കു പരിചിതമായ വാക്യം വരുന്നു: അവന്റെ മുറിവുകളാൽ നിങ്ങൾ സൗഖ്യം പ്രാപിച്ചു. അവന്റെ മരണം നമ്മുടെ ജീവനാണ്.

18. ലേവ്യപുസ്തകം 16:21-22

7 അവന്റെ മരണം നമ്മെ എങ്ങനെ രക്ഷിക്കുന്നു

ഇനി ഒരു ഉത്തരം വരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, എന്തായാലും ഒരു ഉത്തരത്തിനുള്ള ശ്രമം.

ഒരാളെ നഷ്ടപ്പെട്ടവർ ചോദിക്കുന്നു: എന്തുകൊണ്ട്? എന്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം? എന്തുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ? മിക്കപ്പോഴും ഉത്തരം കിട്ടുന്നില്ല. മരണം അർത്ഥശൂന്യമായി ശേഷിക്കുന്നു.

യേശുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ നാം മറ്റൊരു വിധത്തിലാണ് ചോദിക്കുന്നത്. അവൻ എന്തുകൊണ്ടു മരിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല. പിന്നെയോ: അവന്റെ മരണത്തിൽ എന്തു സംഭവിച്ചു? 1-൦൦ അധ്യായത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ ചോദ്യം ഇതാണ്. അഞ്ചു ചുവടുകളിലായി ഇതിനോട് അടുക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

ഒന്ന്: അവൻ അത് ഏറ്റെടുത്തു.

യേശു ഒരു അപകടത്തിൽ പെട്ടതല്ല. അവൻ അതിലേക്കു നടന്നുചെന്നു. യെരൂശലേമിൽ തന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നത് എന്താണെന്ന് അവന് അറിയാമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അവൻ അവിടേക്കു പോയി. മരണത്തിനു മുമ്പുള്ള രാത്രിയിൽ, അതു തന്നെ കടന്നുപോകണമെന്ന് അവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു. പിന്നെ അവൻ പറഞ്ഞു: ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നതല്ല, അങ്ങ് ഇച്ഛിക്കുന്നതുതന്നെ.[19]

തുടർന്നു സംഭവിച്ചതു മനുഷ്യർ ചെയ്തതാണ്. ഒരു സ്നേഹിതന്റെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കൽ. ആദ്യംമുതലേ തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു വിധി. അടി, പരിഹാസം, വധം. ആകാശത്തുനിന്നുള്ള ഒരു മിന്നലല്ല. മനുഷ്യരുടെ കൈകൾ. എന്നിട്ടും ബൈബിൾ പറയുന്നു: കൃത്യമായി ഇതായിരുന്നു ദൈവത്തിന്റെ വഴി. ദൈവം തന്റെ പുത്രനെ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു.[20] രണ്ടും സത്യമാണ്. മനുഷ്യർ അതു ചെയ്തു. ദൈവം അത് ആഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ട്

19. മർക്കൊസ് 14:36
20. റോമർ 8:32; പ്രവൃത്തികൾ 2:23

അതു സംഭവിക്കാൻ അനുവദിച്ചു. കാരണം, 3-ാം അധ്യായം പറഞ്ഞ സങ്കല്പിക്കാനാവാത്ത ആ അത്ഭുതം ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

അവിടെ യേശു സഹിച്ചത്, ദൈവമില്ലാത്ത ഒരു ലോകം അതിന്റെ വഴിക്കു പോകുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്നതാണ്. വിത്തു മുളയ്ക്കുന്നു. നുണ, അനീതി, അക്രമം, മരണം. കുറ്റത്തിന്റെയും പാപത്തിന്റെയും കൊയ്ത്ത് ഇതാണ്. അവൻ അതു തന്റെ സ്വന്തം ശരീരത്തിൽ കൊയ്തെടുത്തു. അവന്റെ കൊയ്ത്തല്ല. നമ്മുടേത്.

രണ്ട്: അത് അവന്റേതല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അവന് അതു വഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

ഇവിടെ 1-ാം അധ്യായത്തിലെ ഡോക്ടറുടെ ചിത്രം സഹായിക്കുന്നു. ഡോക്ടർക്കു കുഞ്ഞിൽനിന്നു രോഗം എടുത്തുമാറ്റാൻ കഴിഞ്ഞത് എന്തുകൊണ്ട്? ആ രോഗം അദ്ദേഹത്തിനുതന്നെ ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട്. ആരോഗ്യത്തോടെ പുറത്തുനിന്ന് അദ്ദേഹം വന്നു. സ്വയം ശ്വാസംമുട്ടുന്ന ഒരു ഡോക്ടർക്ക് ഒരു കുഞ്ഞിനും ശ്വാസം നൽകാൻ കഴിയില്ല.

ഇവിടെയും അങ്ങനെതന്നെ. യേശുവിനു സ്വന്തമായ ഒരു കുറ്റവും ഇല്ലായിരുന്നു. തിരിച്ചെടുക്കേണ്ട ഒരു വാക്കുമില്ല. വലിച്ചടച്ച ഒരു വാതിലുമില്ല. അതുകൊണ്ട് അവനു നമ്മുടേതു വഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. നീതിമാൻ നീതികെട്ടവർക്കുവേണ്ടി.[21] അവൻ വഹിക്കുന്നു. അവൻ നമ്മുടെ കുറ്റം ഏറ്റെടുക്കുന്നു. അവൻ പൂർണ്ണമായി പാപികളുടെ പക്ഷത്തു നിൽക്കുന്നു. ക്രൂശിൽ ഇതു സംഭവിക്കുന്നു. ആ മണിക്കൂറുകളിൽ ഇത് അവനെ എങ്ങനെ ബാധിച്ചു?

മൂന്ന്: അവൻ അതിനെ തന്റെ മരണത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി.

അതു മരണംതന്നെ ആകേണ്ടിയിരുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്?

2-ാം അധ്യായം ഓർക്കുക. പാപം മറ്റുള്ളവരിലോ എനിക്കു പുറത്തോ മാത്രമല്ല. അത് എന്നിലാണ്. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ. ഒരു ജീവിതത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ഈ മാരകരോഗമായ പാപം, ആ ജീവിതം അവസാനിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ അവസാനിക്കുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ഒരു ബില്ലുപോലെ അതു വെറുതെ എഴുതിത്തള്ളാനാവില്ല. ഒരു ബിൽ കീറിക്കളയാം. ഒരു ജീവിതം അങ്ങനെയല്ല.

---

21. 1 പത്രൊസ് 3:18

യേശു നമ്മുടെ പാപത്തെ തന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് ഏറ്റെടുത്തു. ഡോക്ടർ കുഞ്ഞിന്റെ രോഗം ഏറ്റെടുത്തതുപോലെ. ആ ജീവിതത്തെ അവൻ മരണത്തിന് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു. കുറ്റവും നമ്മുടെ രോഗവും അവയ്ക്കു ചേർന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് അവനോടൊപ്പം പോയി. കോലാട് പാപങ്ങളെ മരുഭൂമിയിലേക്ക്, മരണത്തിന്റെ ദേശത്തേക്ക്, ചുമന്നുകൊണ്ടുപോയതുപോലെ. അവിടെ അതു ശേഷിച്ചു.

ബൈബിൾ ഇതു കഠിനമായ ഈ വാക്യത്തിൽ പറയുന്നു:

ദൈവം തന്റെ പുത്രന്റെ ജഡത്തിൽ പാപത്തെ കുറ്റം വിധിച്ചു (ന്യായം വിധിച്ചു).[22]

പുത്രനെയല്ല. പാപത്തെ. അവൻ അതിനെ ചുമന്നുകൊണ്ടുപോയ സ്ഥലത്തുവച്ച് അതിനു വിധി ലഭിച്ചു. 3-ാം അധ്യായത്തിലെ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം ഇതാണ്. ദൈവം കണ്ണടയ്ക്കുന്നില്ല. അവൻ പാപത്തെ ന്യായം വിധിക്കുന്നു. അവൻ പാപിയെ രക്ഷിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവന്റെ മരണം നമുക്കു ജീവനിലേക്കുള്ള വാതിലായിത്തീരുന്നു.

രക്തമോ? ബൈബിളിൽ രക്തം അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ജീവനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ക്രൂരതയെയല്ല. അതു പറയുന്നു: ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എന്റെ ജീവൻ കൊടുക്കുന്നു.

പാപത്തിന്റെ ശമ്പളവും ഫലവും മരണമാണ്. ശാശ്വതമായ, നിത്യമായ മരണത്തിൽനിന്നു നമ്മെ രക്ഷിക്കാൻ ജീവനായകൻ നമുക്കു പകരം മരിക്കുന്നു.

നാല്: മരണത്തിന് അവനെ പിടിച്ചുവയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഇവിടെ ഡോക്ടറുടെ ചിത്രം അവസാനിക്കുന്നു. ഡോക്ടർ രോഗംമൂലം മരിച്ചു; അങ്ങനെതന്നെ അതു ശേഷിച്ചു. യേശുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ അങ്ങനെ ശേഷിച്ചില്ല. അവൻതന്നെ പൂർണ്ണമായി നല്ലവനും നീതിമാനുമായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ പാപം അവസാനിക്കുന്ന ഒരു മരണത്തിന് അവനെ പിടിച്ചുവയ്ക്കാൻ അവകാശമോ കാരണമോ ഇല്ല. മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞ് കല്ലറ ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നു. അതില്ലാതെ മറ്റെല്ലാം ഒരു നല്ല മാതൃക മാത്രമായിരിക്കും. അതോടുകൂടെ അത് ഒരു രക്ഷയാണ്. അടുത്ത അധ്യായം ഇതിനെക്കുറിച്ചാണ്.

---

22. റോമർ 8:3

അഞ്ച്: അവന്റെ മരണം നമ്മുടേതായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

ഇനി ഇത് എന്റെ കാര്യമാക്കുന്ന ചുവട്. അവൻ നമുക്കുവേണ്ടി മരിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല ബൈബിൾ പറയുന്നത്. നാം അവനോടുകൂടെ മരിച്ചു എന്നും അതു പറയുന്നു.[23] ഇതൊരു ഭക്തിയുള്ള വെറും വാക്കല്ല. അതിന്റെ അർത്ഥം: അവന്റെ മരണത്തിൽ അവസാനിച്ചത് എന്റെ രോഗബാധിതവും പാപപൂർണ്ണവുമായ സ്വഭാവമാണ്. അന്നു ഞാൻ ആയിരുന്ന മനുഷ്യൻ അവിടെ ക്രൂശിൽ മരിച്ചു; അവനോടൊപ്പം കല്ലറയിൽ വയ്ക്കപ്പെട്ടു. അവന്റെ കല്ലറയിൽനിന്നു പുറത്തുവന്നത്, ഞാൻ ആകേണ്ടതിന്റെ തുടക്കമാണ്. പഴയതു കടന്നുപോയി, പുതിയതു വന്നിരിക്കുന്നു.[24]

അതുകൊണ്ട് ഈ മരണത്തോടു ചേർന്ന് ഒഴിവാക്കിക്കൂടാത്ത ഒരു ചെറിയ വാക്കുണ്ട്: കൂടെ. നമുക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല. അവനോടുകൂടെ. അവനെ മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നയാൾ അവനോടൊപ്പം കൊണ്ടുപോകപ്പെടുന്നു. കുറ്റവും പാപവും ശേഷിക്കുന്ന അവന്റെ മരണത്തിലേക്ക് അകത്തേക്ക്. അവ ഇനി ഇല്ലാത്ത അവന്റെ ജീവനിലേക്കു പുറത്തേക്കും.

2000 വർഷം മുമ്പുള്ള ഒരു സംഭവത്തിൽ ഈ ബന്ധം എങ്ങനെ സംഭവിക്കാം എന്ന് എനിക്കു പറയാൻ കഴിയില്ല. ഇവിടെയും ഇതു ബാധകമാണ്: ഇതു ദൈവത്തിന്റെ വഴിയും പരിഹാരവുമാണ്.

ഇതിന്റെ അർത്ഥം.

ഇനി നേരെയാക്കാൻ കഴിയാത്തതിനെക്കുറിച്ചു താങ്കൾ ചിന്തിക്കുക. താങ്കൾക്കു വിഷമം തോന്നാനല്ല ഞാൻ അത് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്. അതു സംഭവിക്കാത്തതായിട്ടില്ല. ആരും അങ്ങനെ അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ അതു ചുമന്നുമാറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതു വഹിക്കാൻ കഴിയുന്നവനാൽ. അത് ഒരിക്കലും തിരിച്ചുവരാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തേക്ക്.

താങ്കളോ?

അതു കുടികൊള്ളുന്നയാളല്ല താങ്കൾ ഇനി. താങ്കൾ അവനോടൊപ്പം മരണത്തിലൂടെ കടന്നുപോയിരിക്കുന്നു. ഇതൊരു വികാരമല്ല. ദൈവം

23. റോമർ 6:4; 2 കൊരിന്ത്യർ 5:14
24. 2 കൊരിന്ത്യർ 5:17

ഉറപ്പിച്ച ഒരു വസ്തുതയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ ഈ സത്യത്തിന്മേൽ താങ്കൾക്ക് ഉറച്ചുനിൽക്കാം.

എനിക്കു വിശദീകരിക്കാൻ കഴിയാത്ത എന്തെങ്കിലും ബാക്കിയുണ്ടോ? ഉണ്ട്. ഒരു ജീവന് മരണത്തിലൂടെ മറ്റു ജീവനുകളെ എങ്ങനെ കൂടെ കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയും എന്നത് ഒരു മർമ്മമായി ശേഷിക്കുന്നു. യേശുവിന് അത് ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽ എന്ത് അർത്ഥമാക്കി എന്നതും അങ്ങനെതന്നെ. എന്നാൽ അത് ഒരു തീയതിയും ഒരു സ്ഥലവും ഒഴിഞ്ഞ ഒരു കല്ലറയുമുള്ള ഒരു മർമ്മമാണ്.

ഇവിടെ എനിക്ക് ഇത്രമാത്രമേ പറയാൻ കഴിയൂ: നന്ദി, യേശുവേ, നന്ദി!

8 ഈസ്റ്റർ എന്തുകൊണ്ട് ഇതിന്റെ ഭാഗമാണ്

വെള്ളിയാഴ്ച അവൻ മരിച്ചു.

ഞായറാഴ്ച കല്ലറ ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നു.

ഒരു കല്ലറയ്ക്കരികിൽ നിന്നിട്ടുള്ളവർക്ക് ആ വികാരം അറിയാം. ഇവിടെ എന്തോ അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നേക്കുമായി. പൂക്കൾ കൊണ്ടുവരാം, മെഴുകുതിരി കത്തിക്കാം. എന്നാൽ അവസാനവാക്കു മരണത്തിന്റേതാണ്. കുറഞ്ഞപക്ഷം അങ്ങനെ തോന്നുന്നു.

യേശുവിന്റെ കഥ വെള്ളിയാഴ്ച അവസാനിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്നു സങ്കല്പിക്കുക. ഒരു നല്ല മനുഷ്യൻ, വധിക്കപ്പെട്ടു. അടുത്ത ഊഴം തങ്ങളുടേതാകുമോ എന്ന ഭയത്താൽ അവന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ ഒളിവിൽ. അവന്റെ കല്ലറ ഒരു വലിയ കല്ലുകൊണ്ട് അടച്ച്, കാവൽ നിർത്തിയിരിക്കുന്നു.

അപ്പോൾ നമുക്കു ഹൃദയസ്പർശിയായ ഒരു മാതൃക ലഭിക്കുമായിരുന്നു. തന്റെ ബോധ്യത്തിനുവേണ്ടി മരിച്ച ഒരാൾ. ക്രൂശിൽപ്പോലും തന്നെ വധിച്ചവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ച ഒരാൾ. അവനെ ആദരിക്കാം. അവനെ അനുകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. എന്നാൽ ആരും രക്ഷിക്കപ്പെടുമായിരുന്നില്ല. 1-ാം അധ്യായത്തിലെ ഡോക്ടറെപ്പോലെയായിരിക്കും അവൻ: രോഗത്തെ അവൻ തന്നിലേക്ക് ഏറ്റെടുത്തു, അത് അവനെ കൊന്നു.

പൗലൊസ് ഇതു വളച്ചുകെട്ടില്ലാതെ പറയുന്നു:

> ക്രിസ്തു ഉയിർപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ ഇപ്പോഴും നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്നു.[25]

ഇപ്പോഴും നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങളിൽ. അങ്ങനെയെങ്കിൽ കല്ലറ, കുറ്റം ശേഷിച്ച സ്ഥലമായിരിക്കില്ല. അവനും ശേഷിച്ച ഒരു സ്ഥലം മാത്രമായിരിക്കും. അപ്പോൾ ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ളതെല്ലാം നിരർത്ഥകമായിരിക്കും.

---

25. 1 കൊരിന്ത്യർ 15:17

ആദ്യകാല ക്രിസ്ത്യാനികൾ കേട്ടുകേൾവിയില്ലാത്ത ഒരു കാര്യം അവകാശപ്പെടുന്നു. അവൻ മരിച്ചവനായി ശേഷിച്ചില്ല എന്ന്. മൂന്നാം ദിവസം കല്ലറ ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നു എന്ന്. അതിരാവിലെ സ്ത്രീകൾ അങ്ങനെ കണ്ടു. അവൻ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെ കണ്ടുമുട്ടി എന്നും. ഒരു പ്രേതമായിട്ടല്ല. അവരോടൊപ്പം ഭക്ഷിക്കുകയും മുറിവുകൾ തൊട്ടുനോക്കാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാളായി.

ഇതു സത്യമാണെങ്കിലോ? എങ്കിൽ നമ്മുടെ ചോദ്യത്തിന് അതിനു കുറഞ്ഞത് മൂന്ന് അർത്ഥങ്ങളുണ്ട്.

ഒന്ന്: ദൈവം "അതേ" എന്നു പറഞ്ഞു. വെള്ളിയാഴ്ച സംഭവിച്ചതിനോട് "അതേ". ദൈവം അവനെ ഉയിർപ്പിച്ചുവെങ്കിൽ, അവന്റെ മരണം ദൈവം പിന്നീടു കേടുപോക്കിയ ഒരു ദുരന്തമായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഇതെല്ലാം ആ വഴിയായിരുന്നു; ദൈവം അതിനെ സ്ഥിരീകരിച്ചു. ഒരു പഴയ വാക്യം രണ്ടും ഒറ്റ ശ്വാസത്തിൽ പറയുന്നു: നമ്മുടെ ലംഘനങ്ങൾ നിമിത്തം അവൻ ഏല്പിക്കപ്പെട്ടു; നാം ദൈവമുമ്പാകെ നീതിയുള്ളവരായി നിൽക്കേണ്ടതിന് ഉയിർപ്പിക്കപ്പെട്ടു.[26] മരണം കുറ്റത്തെ നീക്കിക്കളയുന്നു. പുനരുത്ഥാനം പറയുന്നു: ഇത് എന്നേക്കും സാധുവാണ്.

രണ്ട്: കുറ്റം കല്ലറയിൽ ശേഷിച്ചു. അവൻ ശേഷിച്ചില്ല. അത് ഇനി ഇല്ല എന്നതിന്റെ അടയാളമാണ് ഇത്. എന്തെങ്കിലും ഇനിയും തീർക്കാൻ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, മരണത്തിന് അവനെ പിടിച്ചുവയ്ക്കാമായിരുന്നു.

ഒരു ചെറിയ വിശദീകരണം: "കുറ്റം കല്ലറയിൽ ശേഷിച്ചു" എന്നത് ഒരു ചിത്രമാണ്. അതിന്റെ അർത്ഥം: അതു തീർന്നു, നീക്കിക്കളഞ്ഞു, ഇനി ഇല്ല.

മൂന്ന്: അവൻ ജീവിക്കുന്നു. നമുക്കുവേണ്ടി മരിച്ചവൻ ഭൂതകാലമല്ല. അവൻ ഇവിടെയുണ്ട്. ഇന്ന്. എന്നേക്കും. മാനുഷികവും അമർത്യവുമായ ഒരു പുനരുത്ഥാനശരീരത്തോടെ അവൻ ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കലേക്കു പോയി. അവിടെനിന്ന് അവൻ വീണ്ടും വരും.

ഡിഫ്തീരിയയുടെ കഥ പിന്നെയും തുടർന്നു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനം ഒരു പ്രതിവിധി കണ്ടെത്തി. കുതിരകളുടെ രക്തത്തിൽനിന്നാണ് അത് ഉണ്ടാക്കിയത്. ആ രോഗത്തിന്റെ വിഷം

---

26. റോമർ 4:25

അവയ്ക്കു കൊടുത്തിരുന്നു – ആദ്യം കുറച്ച്, പിന്നെ കൂടുതൽ. അവ ആ വിഷത്തെ തോൽപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവയുടെ രക്തത്തിൽ കുട്ടികളെ രക്ഷിക്കുന്നത് ഉണ്ടായിരുന്നു. ആയിരക്കണക്കിനു കുട്ടികൾ അങ്ങനെ അതിജീവിച്ചു.

എല്ലാ ചിത്രങ്ങൾക്കും പരിമിതിയുണ്ട്; ഇതിനും. എന്നാൽ അത് ഒരു കാര്യം കാണിക്കുന്നു. രോഗം അനുഭവിച്ച് അതിനെ തോൽപ്പിച്ചയാളുടെ ജീവന് മറ്റുള്ളവരെ സൗഖ്യമാക്കാൻ കഴിയും. യേശു ലോകത്തിന്റെ രോഗം തന്നിലേക്ക് ഏറ്റെടുക്കുകയും മരണത്തെ തോൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവന്റെ ജീവൻ ഇപ്പോൾ നമുക്കുവേണ്ടിയുള്ളതാണ്. ബൈബിൾ പറയുന്നു:

> അവന്റെ ജീവനാൽ നാം രക്ഷിക്കപ്പെടും.[27]

തിന്മ ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. രോഗവും, മരണവും. എന്നാൽ പ്രതിവിധി കണ്ടെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അവയുടെ അവസാനം ഉറപ്പാണ്.

27. റോമർ 5:10

9 സന്തോഷവാർത്ത

ഞാനോ?

എനിക്ക് ഇതുകൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനം?

താങ്കൾ ഈ പുസ്തകം ഇതുവരെ വായിച്ചു. ഒരുപക്ഷേ ജിജ്ഞാസയോടെ. ഒരുപക്ഷേ സംശയത്തോടെ. ഒരുപക്ഷേ രണ്ടോടുംകൂടെ. 1-ാം അധ്യായത്തിലെ അവസാനത്തെ ചോദ്യം ഇതാണ്: അത് എന്നിൽ എങ്ങനെ എത്തുന്നു? രണ്ടായിരം വർഷം മുമ്പ് ഒരു മനുഷ്യൻ മരിക്കുകയും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുകയും ചെയ്തു. എനിക്ക് അതുമായി എന്തു ബന്ധം?

ഞാൻ നോക്കിനിൽക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്നിടത്തോളം ഒന്നുമില്ല. ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ അവനെ ഏല്പിക്കുന്ന നിമിഷംമുതൽ എല്ലാം.

കഠിനമായ രോഗമുള്ളവനും അതേസമയം കോടതിയിൽ കുറ്റാരോപിതനായി നിൽക്കുന്നവനുമായ ഒരു മനുഷ്യനെ സങ്കല്പിക്കുക. അവനു രണ്ടു കാര്യങ്ങളുടെ കുറവുണ്ട്: കുറ്റവിമുക്തിയും ആരോഗ്യവും. അവനെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കാം; അപ്പോഴും അവൻ രോഗിയായിത്തന്നെ തുടരും. അവനെ സുഖപ്പെടുത്താം; അപ്പോഴും അവൻ കുറ്റാരോപിതനായിത്തന്നെ തുടരും. അവനു രണ്ടും ആവശ്യമാണ്.

ഇതാണ് നമ്മുടെ അവസ്ഥ. 2-ാം അധ്യായത്തിൽ നാം ഇതു കണ്ടു. നമുക്കു ക്ഷമ ആവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ ഉള്ളിലിരിക്കുന്ന രോഗത്തിന് ഒരു അവസാനവും നമുക്ക് ആവശ്യമാണ്. ക്രൂശ് – അല്ലെങ്കിൽ കൂടുതൽ ശരിയായി പറഞ്ഞാൽ, ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടവൻ – രണ്ടും നൽകുന്നു. എന്നാൽ ഒരു നാണയം ഇട്ടാൽ സാധനം തരുന്ന ഒരു യന്ത്രംപോലെയല്ല. കിടക്കയ്ക്കരികിലേക്കു വരുന്ന ഒരു ഡോക്ടറെപ്പോലെയാണ് അവൻ അതു നൽകുന്നത്. അതിന് ഒരു കണ്ടുമുട്ടൽ ആവശ്യമാണ്.

രോഗി എന്തു ചെയ്യണം? 1-ാം അധ്യായത്തിലെ കുഞ്ഞിനെ ഓർക്കുക. അനങ്ങാതെ കിടന്ന് ഡോക്ടറെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജോലി ചെയ്യാൻ അനുവദിക്കുക എന്നതല്ലാതെ അതിന് ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഡോക്ടർ എന്തു ചെയ്യുന്നു എന്ന് അതു മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തെ അനുവദിച്ചാൽ മാത്രം മതിയായിരുന്നു.

ബൈബിളിന് ഇതിന് ഒരു വാക്കുണ്ട്: വിശ്വസിക്കുക. ആ വാക്ക് പഴകിത്തേഞ്ഞതാണ്. തെളിയിക്കാൻ കഴിയാത്ത എന്തെങ്കിലും സത്യമാണെന്നു കരുതുക എന്നാണ് അനേകർ അതിൽ കേൾക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു മറ്റൊന്നാണ്. വിശ്വസിക്കുക എന്നാൽ: അവനെ ആശ്രയിക്കുക. സഹായിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരാൾക്കു തന്നെത്തന്നെ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുക. താങ്കൾ എല്ലാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതില്ല. ഇതു മാത്രം, ഇത് ആദ്യം: ക്ഷമിക്കുകയും സൗഖ്യമാക്കുകയും രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അവനാണ്. താങ്കൾ അവനെ താങ്കളുടെ അടുക്കലേക്കു വരാൻ അനുവദിക്കണം. അവനു താങ്കളെത്തന്നെ തുറന്നുകൊടുക്കുകയും അവനെ അകത്തേക്കു സ്വീകരിക്കുകയും വേണം.

അപ്പോൾ എന്തു സംഭവിക്കുന്നു? ഒരു വാക്യം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

ആകയാൽ വിശ്വാസത്താൽ നീതീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നമുക്കു ദൈവത്തോടു സമാധാനം ഉണ്ട്.[28]

നീതീകരിക്കപ്പെട്ടു – അതാണ് കുറ്റവിമുക്തി. പിന്നെ സമാധാനം. മറ്റേയാൾ വീണ്ടും തുടങ്ങുമോ എന്ന് ഓരോരുത്തരും കാത്തിരിക്കുന്ന ഒരു വെടിനിർത്തലല്ല. സമാധാനം. കാര്യം തീർന്നു. ഞാൻ അതു തീർത്തതുകൊണ്ടല്ല. പിന്നെയോ, അവൻ അതു തന്റെ ശരീരത്തിൽ മരത്തിന്മേൽ വഹിച്ചതുകൊണ്ട്.

ഇതിനോടു ചേർന്നു മൂന്നു കാര്യങ്ങളുണ്ട്. ഇതു സമ്മർദ്ദമല്ല. ഇതൊരു ക്ഷണമാണ്.

തിരിഞ്ഞുവരിക. ആദ്യം നല്ലവരാകുക, പിന്നെ വരിക എന്നല്ല അതിന്റെ അർത്ഥം. ദിശ മാറ്റുക എന്നാണ്. സ്വയം സുഖപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതു നിർത്തുക. അതു സാധ്യമല്ലെന്നു സമ്മതിക്കുക. പഴയ വാക്കിൽ മാനസാന്തരം എന്നു പറയുന്നതാണ് തിരിഞ്ഞുവരവ്.

സ്നാനം ഏൽക്കുക. ശരീരം മുഴുവനോടുംകൂടെ സംഭവിക്കുന്ന ഒരു അടയാളമാണ് സ്നാനം. ഒരാളെ വെള്ളത്തിൽ മുക്കുന്നു; അയാൾ വീണ്ടും പൊങ്ങിവരുന്നു. ബൈബിൾ പറയുന്നു: നാം അവനോടുകൂടെ

28. റോമർ 5:1

അടക്കപ്പെട്ടു.[29] അന്നു ഞാൻ ആയിരുന്ന മനുഷ്യൻ, കുറ്റം ശേഷിച്ച ആ സ്ഥലത്തേക്കു വയ്ക്കപ്പെടുന്നു. പുറത്തുവരുന്നവൻ ജീവിക്കുന്നവന്റേതാണ്. സ്നാനത്തിലൂടെ ഒരാൾ ഒരു പുതിയ കർത്താവിനെ – രാജാവായ യേശുവിനെ – ഏറ്റുപറയുന്നു.

അതിന്റെ ഭാഗമാകുക. ആരും ഈ വഴി ഒറ്റയ്ക്കു നടക്കുന്നില്ല. യേശുവിന്റേതായിരിക്കുന്നയാൾ മറ്റ് അനേകരോടൊപ്പം ഒരു കൂട്ടായ്മയുടെ ഭാഗമാണ്. താങ്കൾക്കു മറ്റുള്ളവരെ ആവശ്യമുണ്ട്. മറ്റുള്ളവർക്കു താങ്കളെയും ആവശ്യമുണ്ട്.

ഇനി അവസാനം. ഇത് ഒരു അവസാനമല്ല, ഒരു തുടക്കമാണ്. എല്ലാം തുടങ്ങിയ വാക്യം ഇതായിരുന്നു: അവൻ നമുക്കുവേണ്ടി മരിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ അതുകൊണ്ട് എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് ഇപ്പോൾ താങ്കൾക്ക് അറിയാം. നമ്മുടെ കുറ്റം അവന്റേതല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അവൻ അതിനെ തന്നിലേക്ക് ഏറ്റെടുത്തു. തന്റെ ശരീരത്തിൽ അവൻ അതിനെ തന്റെ മരണത്തിലേക്കു വഹിച്ചു. അവൻ നമ്മെ അവനോടൊപ്പം അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി, അവനോടൊപ്പം പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. അവൻ ജീവിക്കുന്നു.

താങ്കൾക്ക് ഇനി നേരെയാക്കാൻ കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങളുണ്ട്. അതു സത്യമായിത്തന്നെ ശേഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയെ വഹിച്ച ഒരുവനുണ്ട്. ഇതാണ് സന്തോഷവാർത്ത. ബൈബിൾ അതിനെ സുവിശേഷം എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു: അതു സത്യമാണ്. അതു താങ്കൾക്കുവേണ്ടിയുള്ളതാണ്.

29. റോമർ 6:4

രണ്ടായിരം വർഷം മുമ്പ് ഒരു മനുഷ്യൻ വധിക്കപ്പെടുന്നു. അവന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ പിന്നീടു പറയുന്നു: അതു നമുക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നു.

അതിന്റെ അർത്ഥമെന്ത്? ഒരാൾക്കു മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി മരിക്കാൻ കഴിയുമോ? എനിക്ക് അതുമായി എന്തു ബന്ധം?

ഈ പുസ്തകം ഈ ചോദ്യത്തെ അവസാനംവരെ പിന്തുടരുന്നു. നമുക്ക് എന്താണ് കുഴപ്പം, ദൈവം യഥാർത്ഥത്തിൽ എങ്ങനെയുള്ളവൻ, ഒരു മരണത്തിന് എന്തുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും മാറ്റാൻ കഴിയും എന്നെല്ലാം അതു പറയുന്നു.

ക്രൂശ് ഒരു അടയാളത്തെക്കാൾ അധികമാണ്. അതു നിത്യജീവനിലേക്കുള്ള രക്ഷാമാർഗ്ഗമാണ്.

യഥാർത്ഥത്തിൽ അറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി.